

IV

1968/71—1977

[1] E destul să-ți poți o grămadă de lucruri, e destul să ai deci un ceas, pentru că până la urmă te va povestea cu inimi.

(Sensul, efectul este să-ți poți problema senșului tău. Orice timp risca să nu o înțelegi, o recunoști. Dar când ai vința care are un sens e cea mai mare înțelegere.)

(In margine) [1]. [2]. Ce înțelegi cu viața și care sens. Pentru că din ea umil.

[2]. Ce e ca e frumos în imbulșuire e că nu poți să-ți înțelegi, așa că, zădărnici... Este singura viață în care tu poți să-ți înțelegi.

Fiecare om e fost o singură dată — și e în ea să-ți înțelegi de ce are de ce să-ți înțelegi. Dar cum e înțelegi, să-ți înțelegi, deschidere și înțelegere, să-ți înțelegi și înțelegi.

[3] Căde douăzeci și cinci de ani în viața noastră, unde care se repetă, unde cele care se repetă.

Și de ce e în ea și repetiția lina, în ea care nu se repetă. Dar, că aceasta este una e înțelegerea, alții.

De-aia, Doamne, să-ți și, și tu un scelas, unde, neștiți, unde și tu.

[1] E destul să-ți pui o problemă, în unele cazuri. E destul să invoci un zeu, pentru ca zeul să te asiste, pînă la urmă (vezi povestea cu Indra).

(Sensul vieții este să-ți pui problema sensului vieții. Orice răspuns riscă să fie o îngustime, o recunosc. Dar a răspunde că viața n-are nici un sens e cea mai mare îngustime.)

[În margine:] III. 77. Ce bucurie că viața n-are sens. Pot să-i dau eu unul...

★

[2] Ceea ce e frumos în îmbătrînire e că nu mai poți spera, aștepta, amîna... Este singura vîrstă în care nu trăiești în suspensie.

Fiecare om e într-o suspensie — și e bine să nu fie «o totalitate de fiecare clipă» prea timpurie. Dar cum să faci, rămînînd în suspensie, deschidere și pregătire, să nu fi totuși o ființă mutilată? E înțelepciunea, timpurie.

★

[3] Cele două repetații sînt în ziua omului: zilele care se repetă una pe alta și cele care repetă Altceva.

Și totuși există și repetiția bună întru ceva care nu este încă. Poate că aceasta din urmă e înțelepciunea zilei.

Dă-mi, Doamne, aceeași zi, întru un același sens, neștiut, nedefinit încă.

★

[4] Ce e bun: gîndul bun el însuși sau gîndul bun al zilei de azi?

Îmi vine în minte că, dacă nu e gîndul zilei de azi, el e bun pentru că este *pentru* un azi.

★

[5] Totul e de luat de la început. Nimic nu se dă de la sine, prin acumularea a ceea ce ai pregătit și așteptat.

[6] Înțelepciunea începe acolo unde își au începutul toate: cu « a fi întru ».

S-ar putea ca ea să fie un « a fi întru » gol, funcționînd, fără deschidere către ceva anumit.

★

[7] Mulțumește și zilei care nu ți-a dat nimic.

★

[8] Limitele interioare sînt nespuse mai dureroase decît cele exterioare. Experiența *aceasta* mi s-a părut mai de preț decît cea a istoriei, rămasă aci în limitele neadevărului; inautentică și neputînd trezi ca atare autenticități.

Totul e *Sein zum Leben*. Avem destule resurse spre a muta limitele interioare? Dacă nu, sfîrșitul e meritat cu limita lui, iar în mic ne merităm limitele exterioare.

★

[9] Așa cum îți faci o casă în care să locuiești și devii, cu ai tăi, îți poți face și un gînd-vatră, în care [să] te aduni cu toate celelalte gînduri și să intri în devenire.

Așa simt că sînt *acasă* cu acest neînsemnat început al lui a fi întru. Ori de cîte ori mă întorc la el pot cina la sobă sau cu ferestrele larg deschise.

★

[10] Nimeni nu dă doi bani pe principiul meu, și de aceea e bun. Dacă ar fi un principiu mareț, ar avea armura prea grea. Nu pleacă la drum lung cu sorți de-a-l străbate decît umilii.

Aș vrea să pot spune: am început neobservat; am plecat dintr-un cătun, de la un biet izvor de cîmp.

★

[11] Cineva rîde de voința mea de-a *face*. Dar fără un sentiment al grandorii, sau măcar al răspunderii — ce-ți poate reuși?

★

[12] Nu există bucurie adevărată dacă nu e și a altora. Dacă nu-ți spun ceilalți: « fiecare simte că se mărește familia sa » dragostea ta a fost oarbă. — Un criteriu.

★

[13] (Am început caietul acesta pentru că mi s-a părut că trezesc o bucurie de viață în două ființe tinere.)

★

[14] Somnambulismul inteligenței, sau veghea deșteptăciunii ne trebuie în viață. Înțelepciunea *activă* are fascinația în ea. E un fel de-a fi întru.

★

[15] În fond, în materie de înțelepciune, una din cele mai grave întîmplări din istorie este cea a lui Platon.

(Cultura goală ar fi totuși mai bună decît fapta reușită. « Bucătăria superioară », cum spusese chiar el!)

El spunea că a făptui e mai bine decît a construi în gol, și a convinge pe viu mai bine decît a așterne pe hîrtie. Dar s-a întîmplat cu el exact contrariul. Virtutea.

[În margine:] În tehnica de azi mijloacele mai tari decît scopurile.

★

[16] Ca să fii în pozitivul tău trebuie să pierzi ceva; ca atomul care pierde electroni.

★

[17] Să nu dai nume răului. Puterea formativă a numelui (turnătorul).

Din secolul XVIII inteligența ca și arta s-au eliberat de orice tutelă, dar și răspundere. Ele rătăcesc și cad firesc peste rău, care e mai plin de aparențe, mai variat, mai interesant în definitiv. I-au dat nume, ascunzînd binele. L-au sporit, au urîțit lumea.

Azi războiul, de pildă, ar pieri din lume căci e pustiitor, urît și inutil. Dar are nume . . .

[În margine:] Mijloacele. Cele trei impertinențe (Voltaire, Rousseau, Diderot). Tehnica.

★

[18] Naturaliștii s-au speriat în fața saltului pe care-l face, spre alte forme de viață, natura. Și unul din ei spune: poate ar fi mai bine să dispară ca specie *homo faber* și *homo technocraticus*, lăsînd pe lume doar pe *homo sapiens*. Dar ce puțin din *homo sapiens* e cel care se mutilează spre a fi așa! Oamenii aceștia vor înțelepciunea arborilor și a dobitoacelor — înțelepciunea junglei, legea ei. Vor să păstreze talantul pe care l-au primit și numesc asta, tocmai asta, înțelepciune!

★

[19] La noi nu există Cale (China) și Viață (India). Există Adevăr, sau mai degrabă Cunoaștere. Și toată exegeza noastră e în cunoaștere și în beatitudinea ei.

★

[20] Trăiesc în ceasul cînd se poate pune întrebarea aceasta atît de adîncă:

Ce e de făcut cînd nu mai e nimic de făcut?

Într-o cultură minoră, în anii aceștia, cu trecutul acesta, cu interdicțiile acestea — ce e de făcut?

Și-mi pun singura problemă ce poate fi pusă acum, problema întrebării. De la ea poate renaște lumea. Dar și a mea?

[În margine:] Mobilizare. E de făcut...

★

[21] Când ni se vorbește despre om în termeni de animalitate se face aceeași greșală, poate, ce se făcea vorbindu-se de el în termeni de divinitate. Nu este adevărul lui în joc. La nivelul lui, omul e altceva. Agresivitatea animală, de pildă, nu-l descrie pe el. Adversitatea în care unul trebuie să învingă (războiul) sau cea în care nu există învingători (simularea, ritualul, jocul, descărcarea de agresivitate prin transfer) nu spun nimic adânc despre om și cel mult merită să fie supravegheate. Dar agresivitatea tipic umană e cea de adversitate în care *amîndoi* sînt învinși. Omul începe de la înțelesul înfrîngerii. Nu și-a dorit-o, a făcut totul ca s-o evite, dar îi vede binefăcerea, bogăția, rodnicia, în ceasul cînd cade.

★

[22] Se poate comanda trupului (să adoarmă, să se trezească la o anumită oră, să-și localizeze durerea, să trezească specia în el), dar nu și sufletului, inimii. Nu-i poți spune dăruie-te aci, nu-i poți spune nu te dăruie. E ceva obiectiv, de dincolo de noi, mai adânc decît legile speciei; și de aceea, poate, s-a spus că e ceva divin. Iar cînd te sporește, cînd te face să spui altceva în monotonia vieții proprii, este un stăpîn binecuvîntat în robia căruia ființa ta se simte în sărbătoare.

★

[23] Găsesc o neașteptată sursă de bucurie: concentrația. Cred că nu știm să fim mulțumiți pentru că trăim sub disperșiunea vieții de conștiință, atît de libere. Să te concentrezi asupra unui gînd, asupra unei ființe, asupra cîtorva dimineți, să faci din zilele tale un Decameron, în versiunea ta un Decaproion, înseamnă să sustragi viața din efemer și fericirea din simplă trecere. Dacă o durere, concentrată în focarul ei, devine mai suportabilă pentru că mai locală, o fericire concentrată în obiectul ei devine mai intensă și tocmai de aceea mai vastă. Concentrația dă, în cazul ei, expansiune.

Să nu te gîndești la *altceva*, îți dă, în cazuri privilegiate, tocmai pe *altceva* în același. Căci sînt două bogății pe lume: una a risipei, alta adunată. Sau sînt două comori: unele pe care le găsești, altele pe care le faci singur, ban cu ban, în zece zile, în zece dimineți.

★

[24] Am fost chemat urgent să mi se dea un răspuns — și mi s-au cerut niște timbre, atîta tot. O clipă m-a cuprins indignarea că nu mi se spune nimic limpede. Pe urmă am văzut ce binecuvîntare este: poți visa mai departe; nu e un «da» obținut simplu și direct, nu e nici un «nu» fără apel. Ești între ele, ca tot ce e bun aci.

★

[25] Umanitatea e compusă din obiecte umane și subiecte umane. Singură cultura ridică la treapta de subiect — cînd nu aruncă pe om și mai rău în condiția de obiect (profesorat sau alexandrinism, sau simplă vrednicie culturală). O știe și poporul: ai carte, ai parte — la omenesc.

★

[26] Lamentabilul principiu «nimeni nu e de neînlocuit». Dar tocmai [la] asta trebuie să tinzi, la o societate cu oameni de neînlocuit, ca un organism. Pe cînd așa omul e piesă de schimb și totul e mecanism. (Creierul nu-și reface celulele.)

(*Crée de toi le plus irremplaçable des êtres . . .*)

Ein kleiner Mann ist auch ein Mann.

★

[27] Ceea ce nu facem repede, nu facem.

★

[28] Sînt pe cale să *invent* o ființă umană — pentru că am nevoie de poezie.

Spre deosebire de un Maine de Biran, pentru care ființa este ceea ce rezistă, am simțit că ființa este (sau mai degrabă ființă are) ceea ce te face să visezi.

(Ce te trece în posibil. Ce dizolvă și pierde în irealitatea proprie.)

★

[29] Lumea de aci a stat mai bine cu posibilul decât cu realul. De aceea în clipa cînd încerc un tratat asupra posibilului și prefînței, mă gîndesc să încerc și o istorie a vieții spirituale din spațiul acesta al neîmplinirilor.

★

[30] Ce i s-a luat omului este *totalitatea*. Vinătorul, agricultorul, meșteșugarul — și mai tîrziu doar omul culturii — aveau în față întreguri pe care, în cazul ultimilor, le făceau să *fie*. Lucrarea lor purta asupra a ceva purtător de ființă, și de aceea munca lor nu lăsa loc plictisului.

Cu munca industrială a început și s-a extins la orice nivel lucrarea asupra părții, pregătirea *părții* pentru asamblarea ei de către altcineva, sau uneori mecanic. A apărut mutilarea lucrului și cu ea cea proprie; s-au ivit tristețea și plictisul sclaviei, care nu mai e nici măcar sub un tiran, ci sub o tiranie anonimă. De aci revolta unora și marasmul tuturor. Cum să redai bucuria, atunci cînd ai luat omului *totalitatea* de fiecare clipă? Din situația de *a fi întru* omul a căzut în cea de *a fi în*. Chiar bucuriile unui astfel de om sînt un fel de *a fi în* (a fi în masa de spectatori, a fi în desfătările gata date, a fi în statistică). «Spre ce te deschizi?» întrebă pe fiecare. «Ce libertate ai? Unde încetezi să fii obiect?»

De la *totalități* încolo începe ieșirea din subumanitate.

★

[31] Este ceasul să intri în gîndul *tău*, la un moment dat, după ce ai rătăcit atît timp printre gîndurile altora. Și să poți spune: «M-am instalat într-o idee pînă la sfîrșitul aventurii acesteia, pînă la sfîrșitele mele.»

★

[32] Îți e dușman cine te fixează într-o singură întru-chi-pare; fie că o face din ură sau din dragoste.

★

[33] Un gând al lui Russell (în: *The collected stories of B. Russeli*. Allen and Unwin, L 4.50); «A very little leaven (drojdie) of the infinite will redeem a whole life...» (E un gând «gol», spune recenzentul!)

În fapt sau infinitate e atributul a tot ce e bun, sau tot ce e bun e infinitate: familia, frumosul, ideea, practic chiar banul («singurul lucru a cărui calitate e cantitatea»), creația, delirul Inl-ul, posibilul...

«Care-ți este nelimitația?» poți întreba pe oricare.

În fond: unde începe primatul bun al *posibilului* asupra realului.

★

[34] «Criza culturii», cum spun aceștia din Occident?

Dar e criza *omului* în fața culturii. Nu poți spune criză aci cum nu poți spune criză a naturii. Mai degrabă chiar ai putea vorbi aci de criză, căci natura nu mai dă nimic nou, pe cînd în cultură poți aduce orice. Nu ai nici un obstacol, nu te reține nici un Dumnezeu să fii creator; ba chiar totul e deschis. Dar... e bietul om deasupra vremilor.

★

[35] Dilema simbolismului: Dacă nu duce la calcul atunci este o simplă stenogramă; dacă duce la calcul atunci iese din luciditatea reflexiunii și conduce la procese automate, oarbe.

★

[36] *Die Dinge sind nur die Grenzen des Menschen* (Nietzsche, *Morgenröthe* af. 48).

1971

[37] Ἐφημερίδαν ἀρχῶ πρὸς τὴν ψυχὴν μου. Σήμερα ὄλιβιος μὲν ἦν, ἀνιαρὸς δὲ ἅμα. Ἡ ψυχὴ μου αἰεὶ μὲ εὐδαίμονα ποιεῖ, ἀλλὰ ὁ νοῦς οὐ δύναται μὲ εὐφραίνειν. οὐκ ἤδη εὐρηκα τὴν ἐπιούσιαν ἀλήθειαν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτιόν μου. Τὴν ψυχὴν δέ, τὴν καθαρὰν ἀνείληφα. Καλησπέρα ψύχη.

★

[38] Ὅτι ἡ καρδία κρείττων ἐστὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς διανοίας οὐκ εἶδον μέχρι σήμερα. Τὸ σῶμα γὰρ τῷ νῷ πείθει, ἡ ψυχὴ δὲ αὐταρκὴ ἐστὶ.

★

13. V. 1972

[39] Am trăit 25 de ani sub un suris. Era posibilul, ceea ce mi se întâmpla. Acum brusc, când m-am trezit singur în avion, în drum spre Londra, m-au podidit lacrimile: trăiam realul. Aveam să întilnesc ființele reale din cuprinsul vieții mele — nu doar pe cele posibile — și în fața lor eu însumi trebuia să fiu o ființă reală.

Ce bună, ce firească a fost întilnirea lui Wendy [Muston] și ce nesperat de apropiată cea a lui R. [ăzvan Noica]. Nu spune nici o vorbă de prisos, fiind atât de deschis; și se deschide către toate, mai ales cele ale gândului, cu o curăție, cu o liniște care pot da de rușine cultura. Când o va întilni, va ști ce să afle în ea și o va practica mai rodnic decât ceilalți. Singurul risc este reușita atinsă. Va mai avea nevoie de altceva?

★

14. V. seara

[40] Stranietatea fericirii. Recunosc cu un dram de întirziere întruchiparea cea mai clară și bună din cuprinsul vieții mele. Aș vrea să știu povești pentru îngerii aceștia ai ei, dar sînt în realitatea mea, și ea e frustră. Datoresz mai mult celor dragi decât le pot da, decât le-am dat.

★

15. V.

[41] Vizitat singur Centrul (Princess Street: memorialul lui Scott etc.) spre a mă desprinde o clipă de fericire. După masă vizita la Doris [Richardson]. Seara șah și familie.

Seara, brusc ies din stranietate. Cu Răzvan [Noica] n-am avut-o decât cîteva clipe, la început.

★

16.V.

[42] Ziua cea mai fericită. Cu ei doi, vizitez orașul. Apoi la Elaine. Seara la Isobel. — Nu e de găsit totul în artă și creație.

[În margine:] Din Anglia. Practicul este teorie. Au cîștigat — dar nu știu. (Puterea sufletului rus.) Au aci un plus de suflet. Chiar cînd n-au viață spirituală, au șansa ei. Asta e grav la noi: avem viață intelectuală, morală, activă, dar nu

spirituală (Nu ne îngăduie să facem comunități și să avem Sf. Duh.)

★

17.V.

[43] Vizitez singur orașul pînă după amiază. Mormîntul lui Hume. George Street, cu Charlotte Square. Din fericirea mea, mă întorc brusc spre neîmplinirea din viața lui M. Ce contrast!

★

18.V.

[44] Ziua lui W.[endy Muston]. Merg cu ea la Muzeu (prea variat dar instructiv la culme) și la Childhood Museum. Seara la un vecin, Dr. Ingrin <?>, simpatic detot. Ne arată tablourile din casă, în dormitorul cu patul făcut și rufe pe scaun, în bucătărie cu rufe la uscat. Ascultăm Lipatti.

★

19.V.

[45] Cu ei spre mare la Cramond Village. Satul, plaja, urmele fortului roman și dejunul modest, apoi pădurile din South Queensferry. Seara la *Merchant of Venice*.

★

20.V.

[46] Cu Bryan [Richardson] toată ziua. Dimineața la Royal Scottish Academy of Painting and Sculpture, iar după amiază la golf. — Cum să fac ceva pentru ei? Ce să invent, ce să scriu?

★

21.V.

[47] Dimineața la biserica protestantă cu pastor distins. (Îi sînt prezentat și mă întrebă cum stă biserica la noi. « Se ascunde bine de istorie», îi răspund.) După amiază acasă, într-o încîntătoare dezordine. Simt nevoia să citesc literatură engleză spre a putea urmări pe Anita [Richardson]. Cine știe dacă nu va avea un destin cărturăresc?

★

22.V.

[48] La Botanical Garden, unde urmăresc *The story of the Plant Life*, apoi serele, în fine galeria de artă cu Moore, Kokoschka și atîția alții, dar în unicat. Ainslie Place și Moray Place

(după Charlotte Place). Ce splendidă arhitectură *privată*, deși planificată într-un fel. Nu se va mai construi niciodată *asa*, pe măsura și gustul omului. Acasă lungă convorbire cu W. [endy Muston], după bucuria de a vedea pe Dina [Richardson] chemată de Dr. Ingmar <?> la tenis. Emoție de o clipă, apoi totul reintră în ordine.

★

23.V.1972

[49] Cu Doris și Elaine, Wendy [Muston] și cu mine vizităm Abbotsford (Scott), Melrose Abbey și Dryburgh Abbey (unde † Scott și gen. Haig), ultima într-un admirabil cadru natural. La Selkirk cele 2 case, de la Woodburn și Kingsknowes (Galashiels). Cultura și natura sînt în armonie aci. (Cînd Europa va fi pustie și poluată, Scoția va supraviețui.)

★

24.V

[50] Cu Dina [Richardson] toată ziua spre lacuri, pînă la Oban, prin Stirling, printre castele (Inveraray Castle) printre munți și pe drumuri încîntătoare. Dacă toată Europa s-ar stinge prin poluare sau automatizare, Scoția singură ar reface-o (așa cum Evul Mediu a început de undeva din Irlanda cu Alcuin). (v. notele de drum).

Pînă și vitele sau oile au individualitate aci. Pasc *liber* — nu în turmă, nu cu păstor — în mari pășuni închise cu ziduri de piatră.

★

[51] [Foaie separată]: Spre Oban

1. Linlithgow (castel născută Queen Mary). 2. Rafinării — Grange Mouth (industrie chimică). 3. Stirling (castel). 4. Arrochar (dejun). 5. Morlay — Church. Dunderave Castel. Inveraray Castle. Duke of Argyll. Monument Neil Munro. Kilchurn Castle. Loch Etive. Oban. Mc Caig Museum.

Întors

Castel insulă (Glen Dochart). Ski pe apă (Loch Earn). Strathyre (stațiune de vară). Callander (mașini vechi). Doune (<?>). Deancastow <?> (Castle). Stirling (Castle). (Monument Sir W. Wallace).

★

[52] Ce supraviețuiește din om în comunism (Orwell!) (Ce e esențial omului.)

E interesant în ce este. Dar în ce *lasă* să fie.

<...> <...> În supraviețuire. Libertatea nu (ci necesitatea). Personalitatea (sentiment al onoarei, demnitate etc.) nu, dar persoana.

— *Faust II* sau sfârșitul răului (afară de « să nu ucizi », totul e dezmințit de bine, se convertește în bine).

— Adevăr și exactitate.

★

[53] Stat acasă, cu copiii și câteva cărți. Seara la familia Mc. Gregor, o minunată pereche autentic scoțiană. Ce-i face să fie altfel decât englezii din cărți, din realitate încă?

★

26.V.

[54] La Lady Stair's House Museum (o casă încântătoare cu relicve de la Burns, Scott și Stevenson), apoi la Sesiunea Bisericilor Anglicane, în fine din nou pe Canongate, spre Holyroad Palace, cu Huntley House din 1517. Seara șah cu Dina [Richardson] și Bryan [Richardson].

★

27.V.

[55] Toată ziua acasă, laolaltă cu ei, în atmosfera de familie unde fiecare face altceva. Abia acum înțeleg ceva din plăcerea de-a te izola între ai tăi.

★

28.V.

[56] Dimineața la biserică, predicatorul din Madras care actualiza *Epistola către Romani* 8 în felul lor profan dar superior moral. După amiază la Galeria de artă, cu cei doi El Greco și ceva din toate pînă la impresionism, inclusiv. Totul e în rezumat aici.

Seara despărțirea de Bryan [Richardson]. Mă tem că spun mai mult decât trebuie. Dar cum se poate tăcea?

★

29.V.

[57] Stat acasă în preajma plecării. Răsfoit cărți. Plecat seara drum de noapte spre Londra. Newcastle.

★

30.V.

[58] Sosit Dina [Richardson]. Plimbare pe Clapham Common, South Side, văzut toate casele lor: Crescent Grove 8, C < ? > Mews 3, Frange Road și 38 Englewood Road.

Mers la Consulat francez și trecut prin Knightsbridge și Knightsbridge Village cu *mews*-urile și casele sătești de lângă Rutland Cate. Dejunul Clapham restaurant grec.

Seara la Rafail, cu trenul. La sosire ne întâmpină toți, iar părintele S. vorbește atît de liber încît mă trezesc conversînd . . . Cînd rămîn singur, înțeleg că e vorba de un miracol (și în² ce-i privește și în cazul meu) și deschid Cartea Cărților.

*

31.V.

[59] Zi de aclimatizare la Mînăstire. Prea frig ca să rătăcesc. Citesc din cartea despre Părintele Silouan a Părintelui Sofronie. Apoi vizităm biserica veche și după amiază merg la Long . . . la familia de greci cu 3 fete și apoi la aerodrom spre a lua pe olandeză. Seara slujbă cu « rugăciunea inimii » . . . Fiecare face ce vrea. (« Sist.[em] D », *débrouillez-vous*), toți trec prin toate serviciile. (Nici nu se specializează, nici nu se atașează de o muncă). Mă impresionează că nu vor să facă ceva în eternitate. Dar nu-și vor supraviețui?

*

1.VI.

[60] Încep să am contact mai bun, în special cu părintele Simeon, care-mi dă lucrările lui și ale lui Olivier Clément. Dimineață plimbare cu W.[endy Muston] la biserică, după amiază cu părintele Sophrony, ce duce pachete de ciocolată lui Raf [ail] și celorlalți. Contact chiar cu alții: olandeza ce-mi oferă pachete și tînărul englez ce-mi dă articolul său despre *The meaning of change*.

Seara cu Raf[ail]. Ce bun registru are!

*

2.VI.

[61] La Colchester cu W.[endy Muston]. Castelul, roman și normand, colecțiile, « sîn_xul » și apoi cartierele vechi, cu străzi înguste. Totul îmi pare frumos sub transfigurarea ce mi-e dată de bucuria regăsirii.

Seara cu Raf. [ail], din nou în nesperată rezonanță.

*

3.VI.

[62] Zi de lecturi teologale, mai mult și discuții cu Părintele Simeon. Plimbare cu W. [endy Muston], la Annie, telefon de la Duiliu [Sfințescu] apoi după amiază plimbare în sat (impecabil și pustiu) și la biserică, unde Raf.[ail] e pe schele. Figuri noi, prietenoase, ca știind drama întîrzierii mele. Le spun că fericirea are mai multe gusturi și comunismul mi l-a dat pe cel mai bun.

*